

Sygn. akt VII Ka 1041/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Synakiewicz

Sędziowie: SSO Jerzy Pukas (spr.)

SSO Iwona Kowalczyk

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Błachowicz - Dróżdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej C. (...)Izabeli Chłąd - Koziół

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017r.

sprawy

J. S. (1) s. B. i B. z d. S., ur. (...) w S.

oskarżonego o czyny z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

R. M. s. W. i G. z d. P., ur. (...) w R.

oskarżonego o czyny z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

W. L. s. M. i D. z d. S., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyny z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonego J. S. (1) i oskarżonego W. L.

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 1 sierpnia 2016 r. , sygn. akt III K 743/15

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. S. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze i podstawy wymiaru kary w ten sposób, że za przypisany w pkt 1 zaskarżonego wyroku czyn, wyczerpujący znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., na podstawie art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu J. S. (1) (S.) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

2. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. L. w części dotyczącej orzeczenia o karze, podstawy prawnej jej wymiaru oraz opisu czynu w ten sposób, że w zakresie przypisanego temu oskarżonemu w pkt 3 zaskarżonego wyroku czynu przyjmuje, iż W. L. polecił swojemu pracownikowi wystawić nierzetelną fakturę VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2013 roku i za tak przypisany czyn, wyczerpujący znamiona występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., w związku z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu W. L. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia

wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

3. z mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k., wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych J. S. (1) i W. L. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 2 (dwóch) – wobec każdego z nich;

4. uchylając wobec oskarżonych J. S. (1) i W. L. orzeczenie o zaliczeniu okresów zatrzymania i orzeczenie o opłatach – zawarte w pkt 4a, c i 5a, c zaskarżonego wyroku, w pozostałej części wyrok ten, wobec tych oskarżonych utrzymuje w mocy, oraz w całości wyrok ten utrzymuje w mocy wobec oskarżonego R. M.;

5. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar grzywny zalicza oskarżonym okresy zatrzymania, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny:

a) J. S. (1) - od dnia 23.02.2015r, godz. 14.10 do dnia 25.02.2015r. godz. 10.57;

b) W. L. (L.) - od dnia 24.02.2015r. godz. 7.15 do dnia 25.02.2015r. godz. 12.08;

6. zasądza od oskarżonych J. S. (1) i W. L. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze po 6,50 złotych (sześć złotych pięćdziesiąt groszy) i wymierza im opłaty za obie instancje:

a) J. S. (1) w kwocie 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych,

b) W. L. w kwocie 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych;

7. kosztami postępowania odwoławczego wywołanymi apelacją prokuratora co do osoby oskarżonego R. M., obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 1041 /16

UZASADNIENIE

W. B. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 28 maja 2012r do 24 kwietnia 2014r w C. , K. i K. jako vice Prezes M. (...)działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w postaci dotacji środków Unii Europejskiej na zakup sprzętu sportowego, uzyskał stwierdzający nieprawdę dokument w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2013r wystawionej przez (...) W. L. z/s w K. ul. (...), Oddział w C. przy ul. (...), czym wprowadził w błąd przedstawicieli S. (...)co do rodzaju i ilości sprzętu sportowego zakupionego w w.w firmie , który na potrzeby kontroli przeprowadzonej w dniu 17.04.2014 roku przez przedstawicieli (...) Biura (...) został wypożyczony z KS O. (...) R., (...) P. K. i firmy (...) s.c. czym doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. Województwa (...) w kwocie 24.614,08zł poprzez zawarcie umowy przyznania pomocy nr (...) na operację z zakresu małych projektów w ramach działania 413 „Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 pomiędzy S. (...) a M. (...)

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i art. 12 k.k.

R. H. został oskarżony o to, że:

II. w okresie od 28 maja 2012r do 24 kwietnia 2014r w C. , K. i K. jako Skarbnik i od 12 listopada 2013r Prezes M. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami , z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2013r wystawionej przez (...) W. L. z/s w K. ul. (...), Oddział w C. przy ul. (...), czym wprowadził w błąd przedstawicieli S. Województwa (...) co do rodzaju i ilości sprzętu sportowego zakupionego w w.w firmie , który na potrzeby kontroli przeprowadzonej w dniu 17.04.2014 roku

przez przedstawicieli (...) Biura (...) został wypożyczony z KS O. (...) R., (...) P. K. i firmy (...) s.c. czym doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. (...) w kwocie 24.614,08zł poprzez zawarcie umowy przyznania pomocy nr (...) na operację z zakresu małych projektów w ramach działania 413 „Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 pomiędzy S. Województwa (...) a M. (...)

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

J. S. (1) został oskarżony o to, że:

III. w okresie od 28 maja 2012 roku do 24 kwietnia 2014 roku w C., K. i K. jako Prezes Miejskiego (...) do 12 listopada 2013 roku działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w postaci dotacji ze środków Unii Europejskiej na zakup sprzętu sportowego, na podstawie stwierdzającego nieprawdę dokumentu dokument w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2013 roku wystawionej przez (...) W. L. zs. w K. ul. (...), oddział w C. przy ulicy (...), czym wprowadził w błąd przedstawicieli Samorządu (...) co do rodzaju i ilości sprzętu sportowego zakupionego w ww. firmie, który na potrzeby kontroli przeprowadzonej w dniu 17 kwietnia 2014 roku przez przedstawicieli (...) Biura (...) został wypożyczony z KS O. (...) R., (...) P. K. i z firmy (...) S.c. czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. Województwa (...) w kwocie 24.614,08 złotych poprzez zawarcie umowy przyznania pomocy nr (...) na operację z zakresu małych projektów w ramach działania 413 "Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju" objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 pomiędzy Samorządem (...) a Miejskim (...),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

R. M. został oskarżony o to, że:

IV. w dniu 30 listopada 2013 roku w C. przy ulicy (...) jako pracownik firmy (...) F. (...) W. L. zs. w K. ul. (...), oddział w C. przy ulicy (...) będąc uprawnionym do wystawienia dokumentów, wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 30.767,60 złotych dla Miejskiego (...), w której poświadczył nieprawdę co do faktu sprzedaży sprzętu sportowego do ww. klubu, a które to okoliczności mają znaczenie prawne, a ponadto podrobił podpis E. D., tj. osoby wskazanej na fakturze jako jej wystawca,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

W. L. został oskarżony o to, że:

V. w listopadzie 2013 roku w C. jako właściciele firmy (...) (...) W. L. zs. w K. ul. (...), oddział w C. przy ulicy (...) chcąc aby inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Samorząd (...) w kwocie 24.614,08 złotych, poprzez zawarcie umowy przyznania pomocy nr (...) na operację z zakresu małych projektów w ramach działania 413 "Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju" objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007- 2013 pomiędzy Samorządem (...)a Miejskim (...), udzielił pomocy w ten sposób, iż przekazał przedstawicielom ww. klubowi dokument w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2013 roku w której to fakturze została poświadczona nieprawda przez pracownika firmy (...) co do rodzaju i ilości sprzętu sportowego zakupionego w tej firmie przez (...) P. K., który to dokument został użyty przy zawarciu ww. umowy,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

Do wniesionego w dniu 21 maja 2015r. (data wpływu) aktu oskarżenia, Prokurator dołączył wnioski o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonymi W. B. (1) i R. H. kar bez przeprowadzenia rozprawy, który to wniosek postanowieniem z dnia 2 października 2015r. Sąd Rejonowy uwzględnił, wyłączył sprawę oskarżonych W. L., R. M. i J. S. (1) do odrębnego

postępowania i wydał wyrok w stosunku do dwóch pierwszych oskarżonych w sprawie o sygn. akt III K 411/15 , którym to wyrokiem:

1. oskarżonego **W. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku wyczerpującego znamiona występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw z art. 12 kk i za to z mocy art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;
2. oskarżonego **R. H.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku wyczerpującego znamiona występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;
3. z mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1pkt 1 kk w związku z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych **W. B. (1)** i **R. H.** kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 2 (dwóch), tytułem próby;
4. z mocy art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wydatki postępowania w kwocie po 50 (pięćdziesiąt) złotych, oraz tytułem opłaty od kary kwotę po 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych.

Wyrok ten uprawomocnił się 15 października 2015 roku.

Natomiast po rozpoznaniu sprawy trzech pozostałych oskarżonych, Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2016r. orzekł:

1. uznał oskarżonego **J. S. (1)** za winnego tego, że w okresie od 10 grudnia 2012 roku do 12 listopada 2013 roku w C., K. i K. jako Prezes Miejskiego (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Miejski (...), w postaci dotacji ze środków Unii Europejskiej na zakup sprzętu sportowego, wprowadził w błąd przedstawicieli Samorządu (...) co do rodzaju i ilości sprzętu sportowego jaki miał być zakupiony z w/w dotacji składając nierzetelne pisemne oświadczenie we wniosku o przyznanie dotacji czym doprowadził do zawarcia umowy przyznania pomocy nr (...) na operację z zakresu małych projektów w ramach działania 413 "Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju" objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 pomiędzy Samorządem (...) a Miejskim (...) i w konsekwencji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Samorząd (...) w kwocie 24.614,08 złotych poprzez wypłacenie w/w dotacji tj. występku z art. 286 §1 kk i art. 297 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk i art. 12 kk i za to na mocy art. 286 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk i art. 37a kk skazuje go na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) zł;
2. uznał oskarżonego **R. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, uzupełniając opis czynu poprzez przyjęcie, że użył poświadczającej nieprawdę i podrobionej faktury jako autentycznej i za to na mocy art. 271 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk i art. 37a kk skazał go na karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) zł;
3. uznał oskarżonego **W. L.** za winnego tego, że w okresie od lutego do listopada 2013 roku w C. jako właściciele firmy (...) (...) **W. L. zs. w K. ul. (...)**, oddział w C. przy ulicy (...) działając z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, chcąc aby inne osoby dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. Województwa (...) w kwocie 24.614,08 złotych, udzielił im pomocy w ten sposób, iż zgodził się i polecił swojemu pracownikowi sprzedawać im sprzęt sportowy potrzebny w Miejskim (...), a następnie wystawić nierzetelną fakturę VAT nr (...) z dnia 28 listopada 2013 roku, w której to fakturze została poświadczona nieprawda przez pracownika firmy (...) co do rodzaju i ilości sprzętu sportowego zakupionego w tej firmie przez (...) **P. K.**, która miała istotne znaczenie dla wprowadzenia w błąd S. Województwa (...) odnośnie

wykonania umowy przyznania pomocy nr (...)i doprowadziła go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w w/w wysokości tj. występku z art. 18 §3 kk w zw. z art. 286 §1 kk i art. 297 §1 kk przy zast. art. 11 §2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 19§1 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 37a kk skazał go na karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) zł;

4. na mocy art. 63 §1 kk na poczet orzeczonych kar grzywny zaliczył oskarżonym okresy zatrzymania przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny:

a) J. S. (1) od dnia 23.02.2015r. godz. 14.10 do dnia 25.02.2015r. godz. 10.57;

b) R. M. od dnia 23.02.2015r. godz. 14.40 do dnia 25.02.2015r. godz. 11.28;

c) W. L. od dnia 24.02.2015r. godz. 7.15 do dnia 25.02.2015r. godz. 12.08;

5. na mocy art. 627 k.p.k., art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa:

a) od J. S. (1) kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) zł tytułem opłaty oraz kwotę 110 (sto dziesięć) zł tytułem wydatków

b) od R. M. kwotę 100 (sto) zł tytułem opłaty oraz kwotę 110 (sto dziesięć) zł tytułem wydatków

c) od W. L. kwotę 800 (osiemset) zł tytułem opłaty oraz kwotę 110 (sto dziesięć) zł tytułem wydatków.

Od tego wyroku apelacje wnieśli: Prokurator, obrońca oskarżonego J. S. (1) i oskarżony W. L..

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonych J. S. (1), R. M. i W. L., zarzucając mu:

- rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonym J. S. (1), R. M. i W. L. w stosunku do społecznej szkodliwości czynu oraz winy, z uwagi na wprowadzenie w błąd i doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem S. (...), wynikającą z orzeczenia zbyt niskiej kary, co powoduje, że kara ta nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości.

Stawiając powyższy zarzut Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

- w pkt 1. poprzez wymierzenie oskarżonemu J. S. (1) kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 2, zakazu zajmowania stanowiska w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda,
- w pkt 2. poprzez wymierzenie oskarżonemu R. M. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 2 oraz grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł każda,
- w pkt 3. poprzez wymierzenie oskarżonemu W. L. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 2 oraz grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 10 zł każda,

a w pozostałym zakresie o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Obrońca oskarżonego J. S. (1) zaskarżył wyrok w całości w odniesieniu do orzeczenia o winie i karze orzeczonej w stosunku do tego oskarżonego, zarzucając mu:

I. naruszenie prawa materialnego poprzez przyjęcie, że znamiona przestępstwa określonego w art. 296 § 1 k.k. i 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. zostały wypełnione podczas, gdy oskarżony w okresie od 10 grudnia 2012 roku do 12 listopada 2013 r. w C., K. i K. nie działał wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Miejski (...), w postaci dotacji ze środków Unii Europejskiej na zakup sprzętu sportowego, nie wprowadził w błąd przedstawicieli S. (...) co do rodzaju i ilości sprzętu

sportowego, jaki miał być zakupiony z w/w dotacji, nie złożył nierzetelnego pisemnego oświadczenia we wniosku o przyznanie dotacji, w konsekwencji nie doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez S. (...);

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a konkretnie:

- 1) art. 4 k.p.k. Dolegającą na wyeksponowaniu i przyjęciu za wiarygodne okoliczności mogących przemawiać na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym zdyskredytowaniu okoliczności i dowodów dla niego korzystnych;
- 2) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;
- 3) art. 424 § 1 pkt 1 i 410 k.p.k. przez nie wyjaśnienia istotnych sprzeczności w zakresie oceny dowodów zebranych w sprawie a także pominięcie bez uzasadnionego powodu niektórych dowodów w sprawie.

III. błąd V ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu winy i sprawstwa oskarżonego wyłącznie w oparciu o pomówienie przez współoskarżonego W. B. (1) podczas, gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny prowadzi do wniosków przeciwnych, a mianowicie, iż brak jest dowodów na popełnienie przez niego przestępstwa zarówno z art. 296 § 1 k.k. jak i z art. 297 § 1 k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie
- 2) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony W. L. ograniczył swoją apelację do lakonicznego stwierdzenia, że „wnosi apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie sygnatura akt III K 743/15 w całości”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Spośród wniesionych apelacji zasadna okazała się jedynie apelacja Prokuratora, w zakresie dotyczącym oskarżonych J. S. (1) oraz W. L., natomiast bezzasadne okazały się apelacje wniesione przez obrońcę oskarżonego J. S. (1) oraz osobiście przez oskarżonego W. L..

W pierwszej kolejności, jako dalej idące, omówione zostaną apelacje wniesione na korzyść oskarżonych J. S. (1) oraz W. L..

Odnosnie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego J. S. (1):

Apelacja ta okazała się bezzasadna i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela ustalenia faktyczne i prawne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne.

Przeprowadzona w sprawie kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia pozwala bowiem na stwierdzenie, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób rzetelny, gromadząc pełny materiał dowodowy, który pozwalał na wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy podczas wyrokowania w sprawie miał w polu widzenia całokształt zgromadzonych dowodów oraz okoliczności z nich wynikające. Ocena materiału dowodowego jest wszechstronna, nie wykazuje błędów logicznych, ani też sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego oraz nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej dyspozycją art. 7 k.p.k.

W związku z powyższym uzasadnione jest twierdzenie, że zaskarżony wyrok został - tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k. - oparty na poprawnie dokonanej ocenie pełnego materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku rozprawy, co doprowadziło do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych.

Rozważania dotyczące treści środka odwoławczego należy rozpocząć od stwierdzenia, że

wprawdzie skarżący określa sformułowany w pkt I apelacji zarzut jako naruszenie prawa materialnego, to jednak analiza jego treści oraz w tym zakresie treści uzasadnienia apelacji, nie pozostawia wątpliwości co do tego, że w istocie zarzut ten wskazuje na błąd w ustaleniach faktycznych, wynikający z błędnej (zdaniem autora apelacji) oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i błędne w ocenie skarżącego przyjęcie, że J. S. (1):

- działał wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami,
- ze z góry powziętym zamiarem,
- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Miejski (...), w postaci dotacji ze środków Unii Europejskiej na zakup sprzętu sportowego,
- wprowadził w błąd przedstawicieli S. (...) co do rodzaju i ilości sprzętu sportowego, jaki miał być zakupiony z w/ w dotacji,
- złożył nierzetelne pisemne oświadczenie we wniosku o przyznanie dotacji,
- w konsekwencji doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez S. (...)

Tymczasem dokonana przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna nie potwierdziła trafności tego zarzutu. Przeciwnie - wykazała, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd meriti są prawidłowe i znajdują pełne oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a dokonana przez Sąd a quo ocena materiału dowodowego nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej dyspozycją art. 7 k.p.k.

Sąd I-ej instancji dokonał oceny wszystkich dowodów, zarówno dla oskarżonego korzystnych, jak i niekorzystnych, a ponadto odniósł się do wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie, ocenił je swobodnie, a nie dowolnie i zastosował przy tym zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i zasady doświadczenia życiowego w sposób odpowiadający zasadzie wyrażonej w art. 7 k.p.k., przy czym zaznaczyć w tym miejscu należy, że jedynym, korzystnym dla oskarżonego dowodem, są jego własne wyjaśnienia, w których konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, a które nie wytrzymują krytyki z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami i trafnie Sąd orzekający odmówił im waloru wiarygodności.

Przede wszystkim zwraca uwagę fakt, że J. S. (1) skrętnie w swoich wyjaśnieniach pomija fakt, że sprzęt sportowy, zakupywany w ramach umowy z S. (...), w całości został zakupiony w czasie, kiedy nie kto inny, ale właśnie on był prezesem (...) P. (ostatni dokument wystawiono w dniu 13.11.2013r., a więc w dniu, kiedy S. przestał być prezesem).

A przecież biorąc pod uwagę, że z umowy z S. jasno wynikało, że faktura i wniosek o wypłatę pomocy mają być złożone w grudniu 2013r. oraz fakt, że zakup tego sprzętu, wobec trudności finansowych klubu był podstawowym źródłem sprzętu sportowego w tymże klubie, jest całkowicie niewiarygodne, że J. S. (1) pełniący przecież funkcję Prezesa tego klubu, nie interesował się i nie miał pojęcia o tym, jaki sprzęt się w klubie pojawia, ani dlaczego nie ma sprzętu, który zgodnie z załącznikiem do umowy miał być zakupiony.

A przecież to właśnie J. S. (1) podpisywał umowę z S. i on był odpowiedzialny jako prezes za jej rozliczenie do chwili swojej dymisji, która nastąpiła tuż przed terminem rozliczenia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że J. S. (1) chciał, aby klub (...), którego był prezesem, osiągnął korzyść majątkową w postaci pomocy finansowej z Unii Europejskiej i

w tym celu wprowadził w błąd wspólnie z W. B. (1) i R. H.S(...) co do rodzaju i ilości sprzętu sportowego, jaki miał być zakupiony z dotacji, składając we wniosku nierzetelne oświadczenie, w którym wyszczególniono ten sprzęt mimo, że wiedział, iż taki sprzęt nie jest klubowi potrzebny, a zostanie zakupiony zupełnie inny i doprowadził do zawarcia umowy o przyznanie pomocy.

Wprawdzie oskarżony ten nie zdążył osobiście doprowadzić S. do rozporządzenia mienie, albowiem doszło do tego na początku roku 2014, już po otrzymaniu faktury z dnia 30 listopada 2013 roku wystawionej przez firmę (...) (...), ale – na co trafnie wskazuje Sąd Rejonowy – jurydyczna istota współsprawstwa zasadza się na stworzeniu podstaw do przypisania każdemu ze współsprawców całości popełnionego wspólnie przez kilka osób przestępstwa, a więc także tego, co zostało realizowane przez innych współdziałających, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam „wykonał” czyn zabroniony (tak: Kodeks Karny; Część Ogólna Tom I, pod red. A.Zolla, Zakamycze 2006).

W sprawie niniejszej przypisanie oskarżonemu J. S. (1) popełnienie czynu zabronionego w formie współsprawstwa wymagało nie tylko wykazania istnienia zamiaru (woli i świadomości wspólnego zachowania) po stronie każdego z uczestników tego procederu, w tym przypadku J. S. (1), W. B. (1) i R. H., a więc porozumienia o wspólnym popełnieniu przypisanego im różnymi wyrokami czynu, ale również faktu wspólnego wykonania przez nich tego czynu.

Dopiero kumulatywne wystąpienie tych dwóch przesłanek, dało podstawy do przyjęcia, że J. S. (1) dopuścił się przypisanego mu przestępstwa "wspólnie i w porozumieniu", bowiem współsprawcą będzie zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub część znamion czynu zabronionego, jak i taka, **która wprawdzie nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się - uzgodnione ze współnikiem - stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamachu.**

A tak właśnie w niniejszej sprawie było, bowiem przestępstwo rozpoczęte zostało przez S. i B. poprzez zawarcie umowy, później kupowanie sprzętu sportowego niezgodnego z tą umową, a następnie dokończone poprzez złożenie nierzetelnej faktury z firmy (...) do S. przez R. H., jako aktualnego prezesa klubu i w ten sposób doprowadzenia ostatecznie S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co nastąpiło już wówczas, kiedy J. S. (1) wprawdzie nie był prezesem klubu, ale przecież wszystkie jego wcześniejsze działania wynikały z porozumienia z W. B. (1) i R. H., a ich celem było właśnie pozyskanie dotacji i zakup potrzebnego klubowi sprzętu sportowego, ale innego, niż w przedstawionej S. specyfikacji.

Nie budzi także zastrzeżeń Sądu Okręgowego ocena wiarygodności wyjaśnień, a później zeznań W. B. (1), który został już prawomocnie skazany za współudział w przestępstwie zarzucanym J. S. (1), a który od samego początku konsekwentnie przyznawał się do winy, wyjaśnił wszystkie okoliczności czynu, w tym wskazał osoby z którymi działał wspólnie i w porozumieniu oraz opisał ich rolę i udział. Wyjaśnienia te są spójne, logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a przede wszystkim znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów, a nadto zarówno R. H., jak i W. L. potwierdzili w zasadniczej części twierdzenia W. B. (1).

Trafnie wskazuje tu Sąd I-ej instancji, że z dużą ostrożnością należałoby oceniać wyjaśnienia, a później zeznania W. B. (1), gdyby nie fakt, że sam przyznał się do winy i nie ukrywał swojej wiodącej roli w przestępstwie i wskazał na udział innych również osób.

Tym samym nie ma żadnych podstaw do twierdzeń – jak czyni to skarżący, że W. B. (1) pomawiając J. S. (1) o współudział w tym przestępstwie, zmierzał do „rozmycia” czy też podzielenia się odpowiedzialnością za przestępstwo.

W konsekwencji za bezzasadny uznać należało podniesiony w pkt II.2 apelacji zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., bowiem brak jest w niniejszej sprawie jakichkolwiek wątpliwości, skutkujących naruszeniem powołanego przepisu, gdyż prawidłowo oceniony przez Sąd Rejonowy materiał dowodowy takich wątpliwości nie dostarczył.

Obraza tego przepisu może być skutecznie wyrokowi przypisana tylko wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych dowodów, pozostały w dalszym ciągu niewyjaśnione okoliczności, których Sąd orzekający nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego.

O naruszeniu tej zasady nie można więc mówić wówczas, gdy Sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości, albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego. Innymi słowy, jeżeli pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary lub odmówienia jej określonym źródłom i środkom dowodowym (zeznaniom, wyjaśnieniom), to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2010 r., III KK 378/10, LEX nr 736756).

Uznanie za wiarygodne dowodów przemawiających za tezą oskarżenia, poprzedzone rzetelną i zgodną z zasadami logicznego rozumowania oceną dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji – jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie, wyklucza zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k.

W następstwie dokonania przez Sąd Rejonowy prawidłowej oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie J. S. (1) materiału dowodowego, nie zaistniały żadne nieusuwalne wątpliwości wymagające zastosowania art.5 § 2 k.p.k. Na zaistnienie takich wątpliwości w istocie nie wskazał w swojej apelacji również i obrońca tego oskarżonego.

Bezzasadny okazał się także zarzut obrazy art. 424 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (zarzut nr II.3 apelacji).

W postępowaniu przed Sądem I instancji nie doszło bowiem do naruszenia art. 410 k.p.k. Sytuacja tego rodzaju może mieć miejsce, gdy Sąd orzekający oparł swoje rozstrzygnięcie na nieujawnionym (lub wprawdzie ujawnionym ale nieprawidłowo) materiale dowodowym albo, gdy wprawdzie poprawnie ujawnił wszystkie dowody, ale w procesie orzekania pominął te, które mogły mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Przypadek tego rodzaju nie zaistniał zaś w niniejszym postępowaniu, gdyż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził wszystkie dowody, a następnie uwzględnił treść każdego z nich, wydając orzeczenie kończące postępowanie w I instancji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera sprzeczności, a analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach w nim zawartych i uzasadnienie to czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwoliło na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Na marginesie tylko zaznaczyć w tym miejscu należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądów powszechnych, obraza art. 424 k.p.k. nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku, a naruszenie tego przepisu poprzez niewyjaśnienie przyczyn uzasadniających wydane orzeczenie może stać się podstawą apelacji, o ile okoliczność ta utrudnia lub uniemożliwia merytoryczną kontrolę tego orzeczenia, co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Uzasadnienie wyroku w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że nawet w razie wystąpienia sprzeczności pomiędzy wyrokiem, a jego uzasadnieniem, zawsze decydujące znaczenie będzie miało stanowisko sądu wyrażone w wyroku.

W tej sytuacji nie doszło również do obrazy art. 4 k.p.k., który to zarzut został sformułowany w pkt II.1 apelacji. Obraza tego przepisu nie może nastąpić samoistnie, gdyż naruszenie określonej w nim zasady obiektywizmu może nastąpić jedynie poprzez uchybienie jakiemuś konkretnemu przepisowi ustawy karnoprocesowej, a skoro do takiego uchybienia nie doszło – jak wykazano wyżej – to tym samym nie mogło dojść do obrazy przepisu art. 4 k.p.k.

Odnosząc się natomiast do samej apelacji stwierdzić należy, że podważając w istocie prawidłowość stanowiących podstawę wyroku ustaleń faktycznych, oskarżony nie wskazał, ani w lakonicznych zarzutach, ani w podobnie

skonstruowanym uzasadnieniu, takich argumentów, które czyniłyby ją zasadną, bądź co najmniej poddawały w wątpliwość, w jakimkolwiek zakresie, oceny i ustalenia sądu pierwszej instancji.

Jednak o ile przedstawiony w uzasadnieniu wyroku stan faktyczny sprawy jest następstwem wszechstronnej, wnikliwej i rzeczowej analizy całokształtu materiału dowodowego sprawy, o tyle wnioski i żądania apelacji wynikają wyłącznie z oczekiwań jej autora, nie znajdujących umocowania w stanie dowodowym sprawy.

Odnośnie osobistej apelacji oskarżonego W. L..

Jak już wcześniej zauważono, oskarżony W. L. ograniczył swoją apelację do lakonicznego stwierdzenia, że „wnosi apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie sygnatura akt III K 743/15 w całości”, co w zasadzie uniemożliwia jakąkolwiek polemikę z taką apelacją, z uwagi na brak sformułowanych zarzutów, z drugiej natomiast strony, z uwagi na wniesienie apelacji od wyroku „w całości”, a zatem także i co do winy, obliuguje Sąd Okręgowy do dokonania kontroli całości wyroku.

Powyzszą apelację należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym, przy czym w pełni aktualne są tu rozważania przedstawione wyżej, przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego J. S. (1).

W ocenie sądu odwoławczego Sąd I-ej instancji w sposób kompletny i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie odnośnie również i oskarżonego W. L., poczynił jak najbardziej trafne ustalenia faktyczne, skutkujące uznaniem sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, po przeprowadzeniu kompleksowej, wnikliwej i gruntownej analizy i oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W ocenie Sądu ad quem, sąd orzekający w przekonującym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czyniącym zadość tym wymogom, jakie przewiduje przepis art. 424 k.p.k., wskazał, na jakich dowodach oparł dokonane ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Z treści uzasadnienia zatem w sposób jednoznaczny, jasny i zrozumiały wynika, dlaczego zapadł taki właśnie, a nie inny wyrok. Przedstawiona ocena dowodów, jak wspomniano, w żaden sposób nie wykracza poza granice ich swobodnej oceny, uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania, w pełni tym samym pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 7 k.p.k.

Sąd odwoławczy w tym zakresie, z tą argumentacją, jaka została w tym uzasadnieniu zaprezentowana, w pełni się utożsamia i się do niej odwołuje, nie dostrzegając potrzeby ponownego przytaczania tych samych, trafnych argumentów.

Wprawdzie w pkt 3 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie wskazał nr i datę faktury (...) podczas, gdy prawidłowo powinna zostać wpisana faktura (...), ale należy to potraktować jako pisarski lapsus, podlegający stosownej zmianie, co też Sąd Okręgowy uczynił, dokonując w tym zakresie stosownej zmiany opisu czynu, przypisanego oskarżonemu W. L..

Sumując - postępowanie dowodowe dotyczące oskarżonych J. S. (1) i W. L., ale również i R. M., zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym.

Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok w zakresie sprawstwa i winy w stosunku do wszystkich oskarżonych został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania, a w konsekwencji apelacje wniesione przez obrońcę oskarżonego J. S. (1) i oskarżonego W. L., nie mogły zostać uwzględnione.

Odnośnie apelacji Prokuratora:

Apelacja ta nie zasługuje na uwzględnienie w stosunku do oskarżonego R. M., natomiast zasadna co do istoty okazała się w odniesieniu do oskarżonych J. S. (1) i W. L..

Zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k., sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w razie stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność, o której mowa w powołanym przepisie zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak SN m.in. w wyroku z dnia 22 października 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073).

Oceniając całokształt okoliczności sprawy nie sposób przyjąć, by sytuacja taka zachodziła wobec oskarżonego R. M.. Oskarżony ten został skazany za przestępstwo przeciwko wiarygodności dokumentu (fałsz materialny i intelektualny, które jest zagrożone karą pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat), na karę 100 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki wynosi 10 złotych, na co zezwala powołany w podstawie prawnej skazania przepis art. 37a k.k., który wprowadza wybór między karą pozbawienia wolności (do 8 lat) a karami nie izolacyjnymi, ale nie wyznacza w tym zakresie żadnych priorytetów.

Ukształtowanie sankcji karnej za ten czyn na poziomie 100 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że wysokość jednej stawki wynosi 10 złotych, już chociażby z uwagi na fakt, słusznie eksponowany przez Sąd Rejonowy, że R. M. wykonywał jedynie polecenia swojego szefa – W. L., od którego był uzależniony, bowiem nie wykonanie polecenia mogło skutkować zwolnieniem z pracy, nie pozwala takiej kary uznać za rażącą i to w stopniu czyniącym ją niewspółmiernie łagodną.

Uwzględniając całokształt okoliczności wpływających na wymiar kary, w szczególności stopień społecznej szkodliwości, znacznie niższy, niż ma to miejsce w przypadku pozostałych oskarżonych, a to z uwagi na popełnienie przestępstwa na polecenie swojego zwierzchnika (był nim W. L.), jak również jego dotychczasową niekaralność, tak ukształtowaną karę uznać należy za sprawiedliwą, zasłużoną i adekwatną do charakteru przypisanego przestępstwa, jak i warunków podmiotowych oskarżonego.

Inaczej jednak przedstawia się sytuacja w stosunku do oskarżonych J. S. (1) i W. L..

Apelacja Prokuratora wniesiona na niekorzyść tych oskarżonych zasługuje na uwzględnienie. Zasadny jest tu zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych tym oskarżonym samoistnych kar grzywny w stosunku do społecznej szkodliwości przypisanych im czynów oraz stopnia winy. Zasadny jest również postulowany w apelacji Prokuratora wniosek o zmianę wyroku i wymierzenie tym oskarżonym kar pozbawienia wolności i grzywny.

Rażąca niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. – którą zarzucił w swej apelacji Prokurator - zachodzi wówczas, gdy orzeczona kara za przypisane oskarżonym przestępstwa, nie uwzględnia należycie stopnia szkodliwości społecznej czynów oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma uczynić w stosunku do osoby skazanej.

Innymi słowy, tylko wtedy można uznać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna. przynosząca nadmierną dolegliwość, bądź nadmiernie łagodna okazująca pobłażanie sprawcom.

Oczywistym jest, iż zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym przypadku, lecz wyłącznie wówczas, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy między nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej.

Taka sytuacja w ocenie Sądu Okręgowego ma miejsce w niniejszej sprawie, w stosunku do oskarżonych J. S. (2) i W. L., co czyni zasadnym podniesiony przez autora apelacji zarzut rozpatrywany na gruncie wspomnianego art.438 pkt 4 k.p.k.

Rację ma skarżący, że ferując zaskarżone orzeczenie, sąd zupełnie pominął kwestie prewencji, zwłaszcza ogólnej, co zresztą wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Tymczasem odnośnie oskarżonego J. S. (1) nie można nie mieć w polu widzenia tego, że przypisanego mu czynu dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. (1) i R. H., którzy przyznali się do winy, dobrowolnie poddali się karze i którzy za ten sam czyn prawomocnie skazani zostali na kary pozbawienia wolności w wymiarze po 8 miesięcy, z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na dwuletni okres próby oraz na kary grzywny w wymiarze po 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych.

W tej sytuacji wymierzenie J. S. (1) jedynie kary grzywny powoduje nieuzasadniony dysonans pomiędzy tą karą, a karami wymierzonymi wcześniej za ten sam czyn oskarżonym H. i B., czyniąc tę karę również niesprawiedliwą, co musi być w odczuciu społecznym postrzegane jako wymierzenie kary rażąco niewspółmiernie łagodnej, a tym samym niesprawiedliwej w sytuacji, kiedy oskarżony będąc prezesem Miejskiego (...), jednocześnie w tym czasie zajmował stanowisko funkcjonariusza publicznego, jaką w rozumieniu art. 115 § 13 k.k. jest funkcja vice-burmistrza gminy K., która wiąże się z uzyskanym zaufaniem publicznym i w związku z pełnieniem w/w funkcji ciążyła na J. S. (1) odpowiedzialność za dbałość o interes publiczny, a poprzez doprowadzenie S. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, oskarżony ten – co słusznie podnosi w swej apelacji Prokurator - sprzeniewierzył się temu obowiązkowi.

Dalece nieprzekonujące w tej sytuacji jest uzasadnienie wymierzonej J. S. (1) jedynie kary grzywny, sprowadzające się do stwierdzenia, że „(...) mimo, że samo zachowanie oskarżonego jest naganne, to motyw jego działania są zrozumiałe i wywołały pozytywne skutki w postaci umożliwienia zawodnikom gry; nie bez znaczenia jest również fakt, że oskarżony nie był wcześniej karany, a szkoda została naprawiona przez współoskarżonych B. i H.. Z tego względu Sąd wymierzył oskarżonemu jedynie **symboliczną** karę grzywny, aby napiętnować jednak naganność jego postępowania”.

Otóż motyw działania oskarżonego S. wcale nie są zrozumiałe dla wszystkich, jak twierdzi Sąd meriti i wcale nie działał on w interesie publicznym, a jedynie w interesie niewielkiego klubu sportowego, mimo, że – jak pokazał rozwój wydarzeń – można było się skutecznie ubiegać i faktycznie uzyskać znaczącą pomoc ze strony S. Województwa (...) i pozyskać środki z Unii Europejskiej na realizację projektu, który służyłby ogółowi lokalnej społeczności, a nie tylko piłkarzom niewielkiego klubu sportowego, którego prezesem był oskarżony S. i który nie działał tu w interesie ogółu, a jedynie w interesie prowadzonego przez siebie klubu i de facto swoim własnym.

Wymierzenie w tej sytuacji J. S. (1) jedynie **symbolicznej**, jak szczerze ujął to Sąd Rejonowy, kary grzywny, jawi się jako orzeczenie niesprawiedliwe, bo rażąco niewspółmiernie łagodne do okoliczności czynu i jego społecznej szkodliwości, ale przede wszystkim niesprawiedliwe, jeśli uwzględni się kary wymierzone skazanym wcześniej za ten sam czyn W. B. (1) i R. H., którzy – idąc tokiem rozumowania zaprezentowanym przez Sąd Rejonowy – również działali w interesie społecznym, a ich zachowanie należałoby uznać za zrozumiałe, tym bardziej, że to właśnie oni, a nie oskarżony S., naprawili szkodę.

Jak wyżej wspomniano, dysonans pomiędzy karami wymierzonymi oskarżonym B. i H., a oskarżonemu S., jest tak duży, że jest on nie do zaakceptowania i powoduje, że podniesiony w apelacji Prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez wymierzenie temu oskarżonemu kary zbyt łagodnej, jest w pełni zasadny, podobnie jak i postulowany w apelacji jej wymiar.

Zaskarżony wyrok w stosunku do J. S. (1) należało zatem zmienić w sposób postulowany przez Prokuratora, za wyjątkiem zakazu zajmowania stanowiska w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, bowiem

skarżący poza samym sformułowaniem takiego wniosku w żaden sposób go nie uzasadnił, a Sąd odwoławczy nie dostrzegł w realiach sprawy potrzeby orzekania takiego środka.

Te same uwagi dotyczą samoistnej kary grzywny wymierzonej oskarżonemu W. L., którą w realiach sprawy także należy uznać za rażąco niewspółmiernie łagodną. Sąd wymierzając temu oskarżonemu karę przy zastosowaniu art. 37a k.k. orzekł karę grzywny zamiast pozbawienia wolności.

A przecież w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd trafnie zaznaczył, że w ocenie Sądu to właśnie ten oskarżony wspólnie z W. B. ponoszą największą winę za całe zdarzenie związane z wyłudzeniem pieniędzy z S.; bez pomocy oskarżonego byłoby to bowiem niemożliwe.

Istotnie, bez pomocy W. L. do przestępstwa by nie doszło, a już na pewno byłoby to znacznie utrudnione. Warte podkreślenia jest też i to, że właśnie oskarżony W. L. jako jedyny osiągnął osobistą korzyść majątkową, a mając świadomość rzeczywistego przeznaczenia nierzetelnej faktury, polecił wystawienie jej R. M., którego niejako przymusił do popełnienia przestępstwa i naraził na odpowiedzialność karną.

Te wszystkie okoliczności w stopniu dalece niewystarczającym zostały przez Sąd uwzględnione przy wymiarze kary temu oskarżonemu, czyniąc orzeczoną karę niewspółmiernie rażąco łagodną, mającą – podobnie jak kara wymierzona oskarżonemu S. – charakter symboliczny.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok w stosunku do W. L. należało zmienić w sposób postulowany przez Prokuratora, za wyjątkiem kary grzywny, której wymiar Sąd odwoławczy ustalił na poziomie 100 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych, jako adekwatny do stopnia zawinienia i osiągniętej korzyści majątkowej, a także roli, jaką w popełnieniu przestępstwa przez pozostałych oskarżonych odegrał W. L. i jego sytuacji majątkowej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy:

7. zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. S. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze i podstawy wymiaru kary w ten sposób, że za przypisany w pkt 1 zaskarżonego wyroku czyn, wyczerpujący znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., na podstawie art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył temu oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych;

8. zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. L. w części dotyczącej orzeczenia o karze, podstawy prawnej jej wymiaru oraz opisu czynu w ten sposób, że w zakresie przypisanego temu oskarżonemu w pkt 3 zaskarżonego wyroku czynu przyjął, że W. L. polecił swojemu pracownikowi wystawić nierzetelną fakturę VAT nr (...) z dnia 30 listopada 2013 roku i za tak przypisany czyn, wyczerpujący znamiona występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., w związku z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył temu oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych;

9. z mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k., wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych J. S. (1) i W. L. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 2 – wobec każdego z nich;

10. uchylając wobec oskarżonych J. S. (1) i W. L. orzeczenie o zaliczeniu okresów zatrzymania i orzeczenie o opłatach – zawarte w pkt 4a, c i 5a, c zaskarżonego wyroku, w pozostałej części wyrok ten, wobec tych oskarżonych utrzymał w mocy, oraz w całości wyrok ten utrzymał w mocy wobec oskarżonego R. M.;

11. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar grzywny zaliczył oskarżonym okresy zatrzymania, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

c) J. S. (1) - od dnia 23.02.2015r, godz. 14.10 do dnia 25.02.2015r. godz. 10.57;

d) W. L. (L.) - od dnia 24.02.2015r. godz. 7.15 do dnia 25.02.2015r. godz. 12.08;

c) zasądził od oskarżonych J. S. (1) i W. L. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze po 6,50 złotych i wymierzył im opłaty za obie instancje w kwocie po 780 złotych, każdemu z nich.

12. kosztami postępowania odwoławczego wywołanymi apelacją prokuratora co do osoby oskarżonego R. M. obciążył Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy kształtując swe rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności, jak i grzywny, uwzględnił wszystkie dyrektywy przewidziane w art. 53 k.k., nadając im przy tym właściwą rangę i znaczenie i nie pomijając okoliczności korzystnych dla oskarżonych, jak i okoliczności obciążających.

Orzeczone wobec oskarżonych kary nie noszą cech niewspółmierności i spełnią swe funkcje w zakresie prewencji tak indywidualnej, jak i ogólnej.

Podstawę prawną wyroku stanowią przepisy art. 437 § 1 k.p.k., 634 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k., art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U z 1983 r., Nr 49, poz. 223).